

bindes saaledes, at han vender Ryggen mod en Væg, et Træ eller en Væl. Jeg veed ikke, hvorfor denne Bestemmelse om Væggen er strøgen i Udkastet, thi den gjorde det muligt at lade den Skyldige affone Straffen i en Stue, hvorved den blev mindre graverende. Naar det samme ærede Medlem nærede Frygt for, at disse „Bødler“, som det ærede Medlem kaldte dem — dog maatte ikke med Fliid — der skulde exekvere Straffen, kunde efter Omstændighederne gjøre Straffen mer eller mindre haard, saa kan der jo straffes Bestemmelser i saa Henseende. Jeg har hørt af et æret Medlem, hvorledes han har set denne Straf blive anvendt som ligefrem Tortur, idet den Skyldige ligefrem er bleven snørt fast til en Væl eller et Træ, og hvis Straffen hos os kunde tænkes udført paa den Maade, saa vilde jeg bestemt modsætte mig den. Jeg har imidlertid set den blive anvendt ved et Kompagni, jeg stod ved i forrige Krig i 1849, og hvor den blev anvendt paa en, jeg kunde kalde det gemytlig Maade. Den exekveredes da i Reglen paa den Tid, Mandskabet skulde spise, og i Reglen, naar man var paa Piket. Den Skyldige blev da bundet til et Træ saaledes, at Mandskabet kunde sidde eller ligge omkring Træet og spise, og der var saa langt fra Tale om Snøring eller Sligt, at Daandet snarere var et Symbol; men det Ubehagelige i Straffen laa i, at Kammeraterne ideligt opfordrede den Bundne til at komme og spise med, iskedetfor at staa der til ingen Nytte. Denne Straf er derfor slet ikke saa farlig, som det ærede Medlem troede; men det kan jo ganske vist gjøres til Gjenstand for nærmere Forhandling, om man tror det heldigere at indføre Bødestraffen. I § 39 bestemmes det, at Trettesættelse anvendes som Straf for mindre betydelige Tjenesteforseelser, men der gives ikke den allerverste Bestemmelse i Loven om, paa hvilken Maade Trettesættelsen kan tildeles, og det er af stor Betydning; thi efter den Maade, hvorpaa denne Straf bringes i Anvendelse, kan Trettesættelsen være en overordentlig mild eller overordentlig streng Straf. Efter de nugældende Regler kan en Trettesættelse tildeles i Enrum eller i Overværelse af Enkelte, men den kan ogsaa tildeles i det samlede Officerskorps eller Underofficerskorps Nærvarelse; og endelig i en Dagsbefaling, og de Herrer ville indrømme, at der er en himmelvid Forskiel mellem disse forskellige Maader. Men netop fordi der er saa stor Forskiel i Straffen, kan jeg ikke gaa ind paa, at en Mand, der af sin Chef faar en Tilfjendegivelse om, at denne har i Sinde at tildele ham en Trettesættelse i Dagsbefaling, ikke i Fredstid skulde kunne forlange sin Sag undersøgt gennem Forhør og Krigsret. Det ærede Medlem gjorde nogle Bemærkninger til § 47, som han ikke fandt heldig i sin nuværende Form. Hvis Lovforslagets Koncipist havde fulgt den tydske Lov, vilde han der have fundet en Redaktion, som gaar fuldstændig i Retning af,

hvad det ærede Medlem ønskede. Der er nemlig Forandringen slet saaledes, at naar en Foresat giver Befaling til en strafbar Handling er den Foresatte alene ansvarlig, men den adlydende Undergivne skal straffes som Deltager, naar han for det Første har overskredet Befalingen, og dernæst, naar det er ham bekendt, at den Foresattes Befaling angaar en Handling, der tilsigter en borgerlig eller militær Forbrydelse. Hvis Paragrafen fik en saadan Affattelse, saa vilde den fuldstændig svare til de Ønsker, som det ærede Medlem fremsatte. Hvad angaar § 50, da kan jeg ikke skjønne, at det kan være forparligt at gaa ind paa en Paragraf, som bestemmer, at den Mand, der gjør sig skyldig i Drukkenskab, skal, selv om Drukkenkaben har naaet den højeste Grad, dog straffes med den lovbestemte Straf. Man vilde da altsaa kunne komme i det Tilfælde at maatte anvende Dødsstraf overfor Mennesker, som notorisk vare utilregnelige. Jeg tror, at man i saa Henseende kan slaa sig tiltaals med Bestemmelsen i den tydske Straffelov, hvor man for saavidt har indført noget Nyt, som man har gjort Forskiel paa selvforstyldt og ikke selvforstyldt Drukkenskab. Jeg skal tillade mig at at oplæse, hvorledes den paagældende Paragraf i den tydske Lov lyder: „Ved strafbare Handlinger imod den militære Underordningspligt saavel som ved enhver strafbar Handling, der begaas under Udøvelsen af Tjenesten, maa Gjerningmandens selvforstyldte Drukkenskab ikke betragtes som en formildende Omstændighed.“ I § 71 har man været saa uheldig at oversætte Ordet „kapitulere“ ved „overgive sig“, men at kapitulere er ikke at overgive sig; det er at overgive sig selv og Andre. En Bestemmelse i Paragrafen siger: „Naar en Ansører for en Troppeafdeling i aaben Mark overgiver sig til Fjenden, menens han endnu kan forsvare sig eller har Udset til at kunne slaa sig igennem, skal han anses med Embeds Fortællelse, Statsfængsel, Strafarbejde eller Livsstraf“. Nu vil jeg sige, at naar man har en saadan Ansører, der ikke har mere Mod og Mandshjerte, saa vilde jeg helst fri ham for Straf, thi saa var det heldigst at han gif sin Vet. Der maa imidlertid være Straf for at kapitulere, men „at kapitulere“ kan ikke overfattes ved „at overgive sig“. Der savnes i den samme Paragraf en Bestemmelse, som i de senere Krige har vist sig at være nødvendig, idet der nemlig bør sættes Straf for den, der uden den yderste Nød gaar ind paa neutralt Territorium. Vi have jo set Exempler paa, at Generaler med store Armeer, som endnu vare i Stand til at gjøre Modstand, ere gaaede over paa neutralt Territorium og derved ere blevene Krigsfanger for Resten af Krigen. Hvad § 80 angaar, saa finder jeg der et Udtryk, som jeg ikke veed, hvad betyder. Der staaer nemlig Tale om „et vist Logt til Lands og Bands“. Det veed jeg ikke, hvad er. Jeg kjender ikke et saadan Logt.